

стокостъта имъ дохождаше до тамъ, щото сами довършвахъ съ единъ крушумъ нѣкой раненъ, или полуживъ отъ гладъ възстанникъ. Прѣди двѣ недѣли схитѣ тия колибари срѣщахъ апостолитѣ, като най-мили гости. Стара-Планина не бѣше вече легендарната добра майка за юнацитѣ, а коварна машиха. Пусия Ужасътъ и подлостъта отъ градоветѣ и селата бѣхъ прѣминжли въ най-пуститѣ осои, бѣхъ населили хайдушкитѣ ѝ букаци и свободни пуцинаци.

II.

Коматътъ на бѣлото гуне.

Тоя день Огняновъ осѣмнж въ единъ малкъ букакъ, който покриваше сѣверния хълбокъ на единъ хълмъ до нѣкакъвъ притокъ на Осѣма, на истокъ отъ голата Амбарица.

Той бѣше прѣмалѣлъ отъ изнурение и гладъ, чървата му се бѣхъ слѣнили и желудъкътъ му приживяше нѣкакви горчиви треви.

А стотина раскрача прѣдъ него бѣше юрушка мандра, спорна съ хлѣбъ, сирене, млѣко, извара... Той приличаше на Тантала, който жедуваше прѣдъ една хладна ручейка, безъ да може да пие отъ нея.

Единъ влѣкъ никога се не рѣшава да умре отъ гладъ, прѣдъ едно стадо овци. Зхбитѣ на псетата по-малко жестоко дръпатъ, отъ колкото зхбитѣ на глада.

Огняновъ рѣши да стори, като него. Той остави букака, минж рѣчката и рѣшително завѣзлазя къмъ колибата на мандрата.

Вѣтрѣ бѣхъ двѣ жени: бабичка и невѣста, които кърпѣхъ, и двѣ момчета, които плетѣхъ нѣщо. Псетата бѣхъ при стадото, вѣроятно, на близо.

Като видѣхъ тоя непознатъ, гологлавъ, съ хлѣтнжли очи човѣкъ и облѣченъ въ чудати дрѣхи, женитѣ испищѣхъ.